

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-596/20 - 1

Predmet C-596/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

12. studenoga 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Fővárosi Törvényszék (Mađarska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

28. rujna 2020.

Tužitelj:

DuoDecad Kft.

Tuženik:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

U upravnom sporu koji je radi rješavanja spora u području oporezivanja [*omissis*] pokrenuo DuoDecad Kft. ([*omissis*] Budimpešta [*omissis*]), tužitelj, protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska) ([*omissis*] Budimpešta [*omissis*]), tuženika, Fővárosi Törvényszék (Okružni sud u Budimpešti, Mađarska) donosi sljedeću

Odluku

Ovaj sud pred Sudom Europske unije pokreće prethodni postupak te postavlja sljedeća prethodna pitanja:

1. Treba li članak 2. stavak 1. točku (c), članak 24. stavak 1. i članak 43. Direktive Vijeća 2006/112 tumačiti na način da stjecatelj licencije za znanje i iskustvo, društvo koje ima poslovni nastan u državi članici Unije (u slučaju glavnog postupka, u Portugalu), krajnjim korisnicima ne pruža usluge koje su dostupne na internetskoj stranici, tako da ne može biti primatelj usluge tehničke podrške za znanje i iskustvo poreznog obveznika koji ima poslovni

nastan u drugoj državi članici (u slučaju glavnog postupka, u Mađarskoj) kao podugovaratelja, nego potonji porezni obveznik takvu uslugu pruža davatelju licencije za znanje i iskustvo koji ima poslovni nastan u potonjoj državi članici, u okolnostima u kojima je stjecatelj licencije:

- (a) u prvoj državi članici imao iznajmljene urede, računalnu i uredsku infrastrukturu, vlastito osoblje i veliko iskustvo u području elektroničke trgovine, a njegov je vlasnik imao širok opseg međunarodnih odnosa i kvalificiranog upravitelja u području elektroničke trgovine;
- (b) dobio znanje i iskustvo koji odražavaju postupke funkcioniranja internetskih stranica i njihova ažuriranja, o tome davao mišljenja, predlagao izmjene navedenih postupaka i odobravao ih;
- (c) bio primatelj usluga koje je porezni obveznik pružao na temelju tog znanja i iskustva;
- (d) redovito primao izvješća o uslugama koje pružaju podugovaratelji (konkretno, o prometu na internetskim stranicama i plaćanjima s bankovnog računa);
- (e) u vlastito ime registrirao internetske domene koje su omogućavale pristup internetskim stranicama putem interneta;
- (f) na internetskim stranicama bio naveden kao pružatelj usluge;
- (g) sâm ulagao napore u očuvanje popularnosti internetskih stranica;
- (h) u svoje ime sklapao ugovore sa suradnicima i podugovarateljima koji su potrebni za pružanje usluge (konkretno, s bankama koje su nudile plaćanje bankovnom karticom na internetskim stranicama, sa stvarateljima koji pružaju dostupan sadržaj na internetskim stranicama i s *webmasterima* koji promiču sadržaj);
- (i) imao cjelovit sustav za primitak prihoda od pružanja predmetne usluge krajnjim korisnicima, poput bankovnih računa, isključivu i potpunu ovlast raspolaganja navedenim računima, bazu podataka krajnjih korisnika koja je omogućavala izdavanje računa za pružanje usluge i vlastiti računalni program za naplatu;
- (j) na internetskim stranicama naveo svoje sjedište u prvoj državi članici kao fizičku službu za korisnike, i
- (k) društvo koje ne ovisi o davatelju licencije ni o mađarskim podugovarateljima koji su zaduženi za obavljanje određenih tehničkih procesa opisanih u znanju i iskustvu,

također uzimajući u obzir da je: i. prethodno navedene okolnosti potvrdilo odgovarajuće tijelo prve države članice, kao prikladno tijelo za utvrđivanje tih objektivnih okolnosti koje mogu provjeriti treće osobe; ii. objektivna prepreka pružanju usluge u drugoj državi članici na internetskim stranicama bila činjenica da društvo te države članice nije moglo pristupiti pružatelju usluga plaćanja koji bi jamčio primitak plaćanja bankovnom karticom na internetskoj stranici, zbog čega društvo koje ima poslovni nastan u toj državi članici nikada nije pružalo uslugu koja je dostupna na internetskim stranicama, ni prije ni nakon ispitanog razdoblja, te da su iii. društvo stjecatelj licence i povezana poduzeća ostvarili korist koja proizlazi iz funkcioniranja internetske stranice i koja je u cjelini veća od razlike na koju se primjenjuje stopa PDV-a u prvoj i drugoj državi članici?

2. Treba li članak 2. stavak 1. točku (c), članak 24. stavak 1. i članak 43. Direktive o PDV-u tumačiti na način da davatelj licence za znanje i iskustvo, društvo koje ima poslovni nastan u drugoj državi članici, krajnjim korisnicima pruža usluge dostupne na internetskoj stranici, tako da je primatelj usluge tehničke podrške za znanje i iskustvo koju pruža porezni obveznik, kao podugovaratelj, a potonji porezni obveznik takvu uslugu ne pruža stjecatelju licence koji ima poslovni nastan u prvoj državi članici, u okolnostima u kojima društvo davatelj licence:

- (a) je imalo vlastita sredstva koja su se sastojala samo od iznajmljenog ureda i računala kojim se koristio njegov upravitelj;
- (b) kao jedine vlastite radnike imalo je upravitelja i pravnog savjetnika koji je bio zaposlen na nepuno radno vrijeme, nekoliko sati tjedno;
- (c) je imalo samo jedan ugovor, onaj o razvoju znanja i iskustva;
- (d) je naložilo da imena domena koje posjeduje registrira stjecatelj licence u vlastito ime, u skladu s ugovorom koji je s njim sklopio;
- (e) nikada nije bilo navedeno kao pružatelj predmetnih usluga trećim osobama, konkretno, krajnjim korisnicima, bankama koje su nudile plaćanje bankovnom karticom na internetskim stranicama, stvarateljima sadržaja koji je dostupan na internetskim stranicama i *webmasterima* koji promiču sadržaj;
- (f) nikada nije dostavilo popratne dokumente u pogledu usluga koje su dostupne na internetskim stranicama, osim računa za naknade za licenciju, i
- (g) nije imalo sustav (poput bankovnih računa i drugih infrastruktura) koji omogućuje primitak prihoda od usluge koja se pruža na internetskim stranicama,

također uzimajući u obzir da, u skladu s presudom od 17. prosinca 2015., *WebMindLicenses* (C-419/14, EU:C:2015:832), nije odlučujuća sama po sebi činjenica da je direktor i jedini vlasnik društva davatelja licence autor tog znanja i iskustva; da, osim toga, ista osoba izvršava utjecaj ili nadzor nad razvijanjem i iskorištavanjem navedenog znanja i iskustva i nad pružanjem usluga koje se na

njima temelje, tako da je fizička osoba koja je upravitelj i vlasnik društva davatelja licencije također upravitelj i/ili vlasnik tih trgovačkih društava podugovaratelja, a samim time i tužitelja, koji surađuju u pružanju usluge kao podugovaratelj po nalogu stjecatelja licencije, obavljajući navedene zadaće koje su im određene?

[omissis] [postupovna razmatranja nacionalnog prava]

Obrazloženje

I. Sažetak činjeničnog stanja

KT i 12 zaposlenika društva Jasmin Media Group Kft. su 8. listopada 2007. osnovali društvo tužitelja, čija je glavna djelatnost računalno programiranje. Do 28. veljače 2011., KT je stjecao udjele manjinskih vlasnika, osim udjela koji odgovara HP-u. Društvo tužitelj zaposlilo je stručnjake s dugogodišnjim iskustvom i, zahvaljujući stabilnom tehničkom okruženju, smatra se vodećim društvom na tržištu u prijenosu multimedijских sadržaja putem interneta. Njegov glavni korisnik bilo je portugalsko društvo Lalib Lda., na čiji je teret u razdoblju od srpnja do prosinca 2009. i tijekom 2011. izdavalo račune u ukupnom iznosu od 8 086 829,40 eura za usluge podrške, održavanja i izvršenja.

Nad tužiteljem je izvršen porezni nadzor koji je proveo Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (Jedinica za nadzor trgovačkih društava br. 6 Odjela za nadzor trgovačkih društava br. 1 Porezne i carinske uprave istočne Budimpešte, u okviru Državne porezne i carinske uprave, Mađarska), u skladu s člankom 89. stavkom 1. točkom (a) az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvényja (Zakon br. CLI iz 2017. o uređenju Porezne uprave). Cilj nadzora bio je porez na dodanu vrijednost, a odnosio se na drugu polovinu 2009. i cijelu 2011. Kao rezultat nadzora, prvostupanjska porezna uprava je odlukom [omissis] od 10. veljače 2020., uzimajući u obzir tužiteljeva očitovanja [omissis], obračunala na njegov teret razliku od 458 438 000 mađarskih forinti koja je kvalificirana kao porezni dug te mu je usto izrekla poreznu novčanu kaznu od 343 823 000 mađarskih forinti i zatezne kamate u iznosu od 129 263 000 mađarskih forinti.

Nakon žalbe koju je tužitelj podnio protiv prvostupanjske odluke, tuženik je odlukom [omissis] od 6. travnja 2020. potvrdio odluku prvostupanjske porezne uprave.

Portugalsko društvo Lalib Gestao e Investimentos LDA (u daljnjem tekstu: Lalib) osnovano je 16. veljače 1998. u skladu s portugalskim zakonodavstvom i, tijekom razmatranog razdoblja, glavna mu je djelatnost bila elektroničko pružanje usluga zabavnog sadržaja.

Odluke tuženikove porezne uprave temeljile su se na utvrđenju navedene uprave tijekom upravnog postupka da stvarni primatelj usluga koje je tužitelj pružao Lalibu nije sam Lalib, nego WebMindLicenses (u daljnjem tekstu: WML).

U skladu s navedenim u tužbi koju je podnio protiv tuženikovih odluka, tužitelj svoj zahtjev temelji na činjenici da se, prema njegovu mišljenju, treba utvrditi da je mjesto pružanja usluge Lalibu bio Portugal, s obzirom na to da su ispunjeni svi uvjeti koje je Sud utvrdio. Prema njegovu mišljenju, u tuženikovo se odluci također griješi u pogledu biti pružanja predmetnih elektroničkih usluga, odnosno u pogledu usluga koje se pružaju korisnicima jer se takvo pružanje pogrešno poistovjećuje s izravnim tehničkim korištenjem internetskih stranica i stoga se ne uzimaju u obzir dostatnost materijalnih i ljudskih resursa koji se zahtijevaju te činjenica da Lalib stvarno raspolaže svim potrebnim sredstvima za pružanje usluge. Odlukom se bit pružanja elektroničkih usluga ne ocjenjuje pravilno. Tužitelj tvrdi da je, poput drugih suradničkih poduzeća, usluge podrške izravno pružao Lalibu, a ne WML-u. U skladu s tužiteljevim tvrdnjama, Lalibovo ponašanje u pitanjima koja nadilaze rutinske zadaće koje nisu uređene znanjem i iskustvom također je aktivno i pozitivno: provjerava, nadzire i daje upute poduzećima grupe Docler, a time i tužitelju. U pogledu ugovora sklopljenih s Lalibom, ni WML ni KT u njima nisu navedeni kao primatelji, tako da tužitelju nisu uputili zahtjeve za koje je nadležan primatelj usluga niti su u tom pogledu dali upute. Što se tiče djelatnosti koja je povezana s pružanjem usluga, Lalib je provodio nadzor nad korisnicima i od njihovih predstavnika dobivao potrebna ovlaštenja. Tužitelj je tvrdio da je, u okviru postupka protiv WML-a, [Nemzeti Adós és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága] (Porezna direkcija za velike porezne obveznike Državne porezne i carinske uprave, Mađarska) od portugalske uprave zatražio pojašnjenje činjenica u pogledu odredbi iz presude donesene u tom predmetu. U svojem odgovoru na navedeni međunarodni zahtjev, portugalska je uprava jasno navela da Lalib ima poslovni nastan u Portugalu, da je tijekom razmatranog razdoblja stvarno obavljao gospodarsku djelatnost za svoj račun i na vlastiti rizik te da je raspolagao svim tehničkim i ljudskim resursima koji su potrebni za korištenje stečenog znanja na međunarodnoj razini. Tužitelj smatra da se WML-ova obveza plaćanja poreza za transakcije protivila pravu i da je Lalib stvarno bio ugovorna stranka. Mjesto pružanja usluge nije bilo u Mađarskoj jer je nepostojanje financijskih ustanova koje bi omogućile plaćanje bankovnom karticom na internetskim stranicama za odrasle predstavljalo objektivnu prepreku. Iz tog se razloga u inozemstvu nalazio, prije suradnje s Lalibom, i pružatelj usluge koja je dostupna na internetskim stranicama, koji je u tom razdoblju i dalje bio društvo grupe Docler. U svakom slučaju, kao vanjski pružatelj predmetnih usluga predstavljao se Lalib, a ne WML. Lalib je sklapao ugovore u vlastito ime, imao je bazu podataka o korisnicima koji su plaćali naknadu za usluge i jedini je imao na raspolaganju prihode od pružanja tih usluga. U svakom slučaju, Lalib je nadzirao razvoj znanja i iskustva i odlučivao o njegovoj provedbi. Nije navedena nijedna fizička služba za korisnike niti ured u Mađarskoj, nego sjedište Laliba. Smatra da je u ovom sporu potrebno tumačiti i primijeniti članak 2. stavak 1. točku (c), članak 24. stavak 1. i članak 43. Direktive 2006/112 kako bi se utvrdilo mjesto pružanja usluge.

Prema tuženikovu mišljenju, izjava o obvezi plaćanja poreza iz njegovih odluka bila je utemeljena. Tvrdio je da se u prvostupanjskoj presudi u ranijem postupku istaknulo da je porezna uprava trebala dokazati da uslugu, odnosno korištenje internetske stranice, nije pružao Lalib u Portugalu, nego zapravo tužitelj u tom predmetu u Mađarskoj, te da je navedena uprava to trebala dokazati na temelju objektivnih činjenica, kao u predmetnom slučaju. Porezna uprava pokrenula je novi postupak protiv WML-a, u kojem je tvrdila da uslugu nije pružao Lalib, nego WML iz Mađarske te da je predmetni ugovor o licenci fiktivan. Prema njezinu mišljenju, ovaj postupak ne ispunjava činjenične i pravne uvjete koji su potrebni za upućivanje zahtjeva za prethodnu odluku Sudu. Osim toga, pojasnila je da se, prema njezinu mišljenju, što se tiče pitanja postavljenih na tužiteljev zahtjev, Sud, s jedne strane, već o njima očitovao te je, s druge strane, utvrdio da je ocjena okolnosti na sudu koji je uputio zahtjev. Sud je već tumačio članak 2. stavak 1. točku (c), članak 24. stavak 1. i članak 43. Direktive. Za tumačenje predmetnih odredbi, u postupku koji je pokrenuo WML, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Upravni i radni sud u Budimpešti, Mađarska) je na zahtjev tužitelja u tom predmetu pokrenuo prethodni postupak pred Sudom, u kojem je Sud jasno utvrdio kriterije u skladu s kojima nacionalni sud može donijeti odluku o mjestu pružanja usluge krajnjim korisnicima. Sud je u svojoj presudi protumačio upravo navedena pravila prava Unije.

II. Opis nacionalnog prava

Što se tiče pravila o mjestu izvršenja iz az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvényja (Zakon br. CXXVII iz 2007. o porezu na dodanu vrijednost), stranke i sud koji je uputio zahtjev smatraju da su [pravila o mjestu izvršenja iz navedenog zakona] u skladu s odredbama Direktive o PDV-u, kojom se utvrđuje da je u slučaju pružanja usluga osobi koja nije porezni obveznik, mjesto pružanja usluga ono mjesto u kojem pružatelj usluge ima poslovni nastan.

Međutim, sud koji je uputio zahtjev napominje da je za odgovor na pitanje koga se može smatrati pružateljem usluge potrebno ispitati, kao prvo, ugovorni odnos između primatelja i pružatelja navedene usluge, iako, s obzirom na presudu koju je Sud donio u ranijem postupku u kojem je WML bio jedna od stranaka, **portugalska i mađarska porezna uprava**, kao porezne uprave država članica, na temelju navedene presude, **zauzele su drukčija stajališta u pogledu mjesta u kojem se stvarno pružila usluga.**

III. Razlozi zbog kojih je potreban zahtjev za prethodnu odluku

Na temelju pravne ocjene suda koji je uputio zahtjev, spor između stranaka u okviru ovog postupka ne može se riješiti a da se ne tumači pravo Unije, konkretno članak 2. stavak 1. točka (c), članak 24. stavak 1. i članak 43. Direktive Vijeća 2006/112, ili da nacionalni sud ne primijeni to tumačenje. U činjeničnom okviru glavnog postupka, valja istaknuti da su portugalska i mađarska porezna uprava, kao porezne uprave država članica, istoj gospodarskoj transakciji pristupile na

drukčiji način u pogledu oporezivanja. Obje države članice tvrde da imaju pravo naplatiti PDV koji odgovara predmetnoj transakciji.

[*omissis*] [ponovljeno rasuđivanje] Sud je već usporedio propise različitih država članica s odredbama članka 2. stavka 1. točke (c), članka 24. stavka 1. i članka 43. Direktive Vijeća 2006/112/EZ, i također je tumačio odredbe Direktive o PDV-u koje se odnose na pružanje usluge u presudi WML. Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da je, osim toga, u ovom predmetu potrebno dodatno tumačenje jer su, uzimajući u obzir presude Suda o tumačenju tih odredbi prava Unije, portugalska i mađarska porezna uprava donijele različite zaključke.

Ovom je sporu prethodio zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio sud koji je odlučivao o WML-oj upravnoj tužbi koja se odnosila na dio 2009. te na 2010. i 2011., a Sud je presudu donio u predmetu C-419/14. U tom je predmetu Sud presudio da je na sudu koji je uputio zahtjev da analizira sve okolnosti iz glavnog postupka kako bi utvrdio je li ugovor sklopljen između stranaka predstavljao potpuno umjetnu konstrukciju kojom se prikriva činjenica da predmetne usluge nije u stvarnosti pružilo društvo stjecatelj licencije, nego društvo davatelj licencije te je utvrdio okolnosti koje treba provjeriti; s obzirom na tu presudu, može se tvrditi da je Sud odlučujuću važnost pridao pitanju je li Lalib u Portugalu imao prostore, infrastrukturu i osoblje i je li djelatnost obavljao u svoje ime i za svoj račun, na vlastitu odgovornost i na vlastiti rizik. Na temelju toga valja postaviti pitanje može li se Lalib smatrati poduzećem koje ima poslovni nastan u Portugalu i je li stoga primatelj tužiteljevih usluga.

U tom kontekstu, odlučujuću važnost u okviru ovog postupka ima pitanje kriterija u skladu s kojima sud države članice treba ocijeniti postojeće okolnosti kad određuje mjesto pružanja usluga koje se obavljaju na predmetnim internetskim stranicama i, u skladu s tim, zlouporaba prava. Treba postaviti pitanje može li se mjesto pružanja usluge krajnjim korisnicima nalaziti u Mađarskoj i, posljedično, može li se transakcija između tužitelja i Laliba smatrati potpuno umjetnom, unatoč činjenici da je Lalib bio središte složene mreže ugovora i usluga koja je neophodna za pružanje usluge i da je imao potrebne uvjete za pružanje usluge s vlastitim bazama podataka i računalnim programima te posredstvom trećih pružatelja ili pružatelja koji pripadaju grupi Laliba ili grupi poduzeća tužitelja, preuzimajući tako sâm pravni i gospodarski rizik svojstven pružanju usluge, čak i unatoč tomu što su podugovaratelji koji pripadaju grupi poduzeća vlasnika znanja i iskustva, među kojima je i tužitelj, sudjelovali u postupku tehničke provedbe znanja i iskustva te činjenici da je posljednji vlasnik poduzeća tužitelja, koji je također bio upravitelj i posljednji vlasnik vlasnika znanja i iskustva, utjecao na korištenje znanja i iskustva. Postavlja se pitanje kako treba tumačiti činjenicu da je Lalib u Portugalu imao prostore, infrastrukturu i osoblje. Sudovi koji su odlučivali u ranijem postupku koji je pokrenut na WML-ov zahtjev naložili su poreznoj upravi da u okviru ispitivanja stvarnog mjesta pružanja usluge ispita i uključi portugalsku poreznu upravu. Portugalska porezna uprava potvrdila je da je Lalib stvarno obavljao gospodarsku djelatnost u Portugalu za svoj račun i na vlastiti rizik. U postupku pred Sudom u predmetu WML, Portugal je dostavio

očitovanja i njegov je predstavnik osobno sudjelovao na raspravi, zbog čega je očito da je portugalska porezna uprava bila upoznata s bitnim sadržajem presude WML. Unatoč tomu, zadržala je svoje stajalište u pogledu pitanja Lalibovog poslovnog nastana u Portugalu. Neovisno o presudi WML, mađarska i portugalska porezna uprava zadržale su svoja prethodna različita stajališta. Stoga, sud koji je uputio zahtjev smatra da presuda WML nije dovoljno jasna u pogledu pravnog pitanja koje se primjenjuje na ovaj predmet, tako da je treba tumačiti i pojasniti.

Kao što je to Sud već presudio u točki 51. presude KrakVet, kad utvrde da se s istom transakcijom različito porezno postupa u drugoj državi članici, sudovi države članice pred kojima se vodi spor koji otvara pitanja o tumačenju odredbi prava Unije koja zahtijevaju njihovu odluku imaju mogućnost odnosno obvezu, ovisno o tome ima li protiv njihovih odluka prema nacionalnom pravu pravnog lijeka, uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku. Nesporno je da je Sud u presudama o stalnom poslovnom nastanu također donio konačnu odluku o pitanju koja od dvije države članice ima ovlast oporezivanja (presude donesene u predmetima C-168/84, Grunter Berkholz i C-231/94, Faaborg-Gelting Linien). U ovom slučaju, u kojem dvije države članice primjenjuju različitu poreznu kvalifikaciju na istu transakciju, sud koji je uputio zahtjev smatra da je obavezan uputiti Sudu ovaj zahtjev za prethodnu odluku. Uzimajući u obzir da je riječ o prekograničnoj transakciji, njezina procjena važno je pitanje načela na razini Unije, ne samo sa stajališta utvrđivanja mjesta obveze plaćanja poreza, nego i sa stajališta slobodnog kretanja usluga. S obzirom na prethodna razmatranja, sud koji je uputio zahtjev pokreće prethodni postupak pred Sudom prije svega zbog prethodno navedene različite porezne kvalifikacije koju su utvrdila porezna tijela država članica. U okviru postavljenih pitanja sud koji je uputio zahtjev traži smjernice Suda u pogledu toga je li, u odnosu na transakciju koja je predmet ovog spora, u skladu s pravom izjava o obvezi plaćanja poreza portugalske porezne uprave ili izjava mađarske porezne uprave i u kojoj bi od te dvije države članice navedenu transakciju trebalo oporezivati. U tom pogledu, postavlja se pitanje o većoj ili manjoj važnosti zadanih kriterija.

PDV je usklađeni porez u Europskoj uniji, tako da suradnja između država članica ne smije biti samo formalno važna, nego treba uključivati i prihvaćanje službenog stajališta stranih poreznih tijela. Iz spora između poreznih uprava dviju država članica ne može proizaći dvostruko oporezivanje subjekata koji su sudjelovali u transakciji zbog činjenice da dvije države članice zauzimaju različito stajalište u pogledu vjerodostojnosti gospodarske transakcije i mjesta pružanja usluge. Naime, tim odredbama utvrđuje se mjesto oporezivanja usluga kako bi se izbjegao sukob nadležnosti koji može dovesti do dvostrukog oporezivanja, što bi se protivilo osnovnom konceptu jedinstvenog sustava PDV-a.

[omissis] [omissis] [postupovna razmatranja nacionalnog prava]

U Budimpešti 28. rujna 2020.

[omissis]

[omissis]

[omissis] [potpisi]